

Благородни идеи, зли дела

Важно е отново да подчертаем факта, че повечето от онези, които стават „служители на закона“ и войници, правят това от желание да се борят за справедливост. Въпреки това, поради тяхната вяра в „авторитета“ техните благородни намерения в края на краищата често биват използвани във вреда на невинните и за защита на виновните. Понеже за полицейския служител се смята, че „прилага закона“, а за войника се смята, че изпълнява заповеди, над техните собствени ценности и намерения надделяват планове на онези, които издават заповедите. Въпреки че пропагандата за набиране на военнослужещи насърчава млади мъже и жени да постъпят в армията, за да се борят за истина и справедливост, истинската работа на войника е да убива всеки, когото господарите му наредят да убие. Съвсем просто е. Колко американци биха решили по своя инициатива да отидат в чужди страни и да избиват напълно непознати хора? Много малко. Колко американци, ако се намират в чужда страна, биха сметнали, че е справедливо по своя инициатива да ходят от врата на врата, да разпитват непознати хора под дулото на оръжието, като нахлуват и обискират техните домове, защото си мислели, че някакви наистина лоши хора *може* да се намират в района? Много малко. Това са действия, за които чувството за морал на почти всеки човек би казало, че са нередни. Но когато някой доброволно постъпи в авторитарна армия, той съзнателно изключва собствената си преценка и съвест в полза на това просто да постъпва така, както му бъде казано.

Въпреки че понякога войниците легитимно използват сила, например в борба срещу агресори и нашественици, те самите обикновено действат като агресори и нашественици. Невъзможно би било за една армия на

„Властта“ да функционира по друг начин. Представете си армия, която от врата на врата учтиво моли всеки собственик за позволение да премине през земята му. Просто наричането на ситуацията „война“ кара вярващите във „Властта“ да си въобразят, че обичайните критерии за човешко поведение не се прилагат. С извинението, че действат според нуждата, войниците навлизат в чужди имоти, крадат, сплашват, заплашват, прилагат насилие, извършват разпити, изтезават и убиват. И те вършат това дори срещу хора, които те смятат за свои съюзници. Военното нашествие и окупирането на Ирак от наемниците на „Властта“ на САЩ, извършено уж, за да защити народа на Ирак, е пример за широкомащабна агресия и насилие – и, следователно, е неморално – макар че свали режим, виновен за терор и убийства в още по-големи размери (режима на Саддам Хюсеин). Обаче предполагаемите злини на врага често се посочват като оправдание за авторитарно насилие. Наистина, през цялата история винаги е извършвано и днес се извършва широкомащабно насилие срещу невинни хора в името на „борбата за свобода“ и „борбата за справедливост“. Дори преди нацистите да нахлуят в Полша, те първо организират редица операции под прикритие и пропагандни трикове, известни под общото наименование „Операция Химлер“, за да могат да претендират, че нашествието е оправдан акт на самоотбрана. Истината е, че дори когато злините на един вражески режим се виждат лесно, което става причина цялата борба да изглежда справедлива за едната страна, насилието, извършвано от авторитарните армии, никога не се насочва само срещу действителните агресори от другата страна. Структурата и методологията на йерархичните армии стават причина невинните хора *винаги* да бъдат жертви по един или друг начин, и то не

просто случайно, а планирано. Манталитетът на глутницата, който представлява доста голяма част от патриотизма, прави това неизбежно.

През Втората световна война американските войници виждаха в лицето на „швабите“ и „жълтурите“ врагове, вместо да виждат враг в лицето на онези индивиди, които действително извършваха актове на агресия срещу невинни хора – схващане, което би изисквало от всеки войник постоянно да използва своето собствено индивидуално възприятие и морална преценка, за да оцени всяка ситуация, с която се сблъска, което е несъвместимо с поредица от авторитарни команди. Разбира се, много от хората, които отговарят на дефиницията „шваби“ (германци) и „жълтури“ (японци), изобщо не участваха в конфликта (освен че го финансираха чрез плащане на „данъци“, както се описва по-долу). Но от двете страни във всяка война армиите на „Властта“ и пропагандата, която те използват, винаги вземат на прицел и демонизират една обща *категория* хора, а не хората, които всъщност са започнали насилието. Резултатът е, че в края на краищата огромни демографски групи получават заповеди да покорят други или да се изтребят едни други, като по този начин нито една от страните във всяка война между „нации“ не представлява „добрия“, тъй като и двете армии винаги използват насилие както срещу другите войници, така и срещу невинни хора.

Може би един от най-ужасяващите примери за това е пускането на атомни бомби над Нагасаки и Хирошима, което представлява в най-голяма степен двата най-неморални индивидуални акта на тероризъм и масово унищожение в историята. Общият резултат от тях е смъртта на около двеста хиляди цивилни – около седемдесет пъти повече от броя на загиналите от атаките срещу Световния търговски център на 11.9.2001. Несъмнено целта е била да се при-

чини ужас, страдание и смърт на населението на цялата страна, за да бъде принудена управляващата класа на тази страна да се подчини на волята на друга управляваща класа. По ирония на съдбата, това идеално отговаря на собствената дефиниция за „тероризъм“ на „Властта“ на САЩ, с изключение на това, че тази дефиниция удобно *изключва* актове, които са „легални“ и/или извършени от „Властта“. Ако хората от „Властта“ подкрепят и извършват насилнически действия, предназначени да *„сплашват и подчиняват със сила цивилното население“* или да *„повлияят на политиката на дадена Власт чрез сплашване или сила“*, то тези действия се смятат за легитимни и справедливи. Ако всеки друг извърши същото нещо, това е „тероризъм“ (вж. Раздел 2331, Глава 18 от Кодекса на САЩ).

Между другото, съществуването на атомно оръжие е изцяло резултат от вярата в „авторитета“. За разлика от много оръжия, атомното е невъзможно да се използва за чисто отбранителни цели. Единствената причина за изобретяване и произвеждане на атомната бомба е на първо място авторитарната, националистическа идея и мантилетът на глутницата, че е възможно и правилно да воюваш с една цяла страна и, следователно, поголовното изстребване на хиляди хора наведнъж може да бъде оправдано.

За да бъде някой член на армията на „Властта“, това изисква от него да участва в античовешки действия, дори само косвено, независимо какви благородни мотиви може да има човек, за да постъпи във въоръжените сили. Причината е проста: да действаш въз основа на своите собствени възприятия и преценка и да се подчиняваш на своите собствени съвест и чувство за правилно и неправилно, е крайно несъвместимо с това да бъдеш член на която и да било армия на „Властта“. За съжаление, резултатът е, че *и двете* страни на всяка война не са прави, затова че и двете

извършват насилие срещу невинни хора. Същевременно, и двете страни във всяка война са и *прави*, защото всяка от тях обвинява *другата* страна за извършване на насилие срещу невинни хора. Казано накратко, докато има войници, желаещи да се подчиняват на въображаем „авторитет“ и дори да извършват убийства, когато той им каже, продължителният мир е невъзможен. Онези, които се бият за някоя „Власт“, дори и да вярват, че се бият за своята страна, никога няма да постигнат свобода и справедливост, защото управляващата класа, поради самата си същност, изобщо не желае свобода и справедливост, дори и за своите поданици, иначе ще престане да съществува. Колкото и благородни да са техните мотиви и колкото и храбри да са техните действия, в края на краищата единственото нещо, което могат изобщо да постигнат войниците на „Властта“, е поробване и господство.

По ирония на съдбата, може би в опит да прикрие присъщата на всяка армия на „Властта“ зла същност и да разграничи своите собствени наемници от наемниците на други тиранични режими, армията на САЩ твърди, че американските войници били имали правото и задължението да не се подчиняват на всяка заповед, която те сметнат за „незаконна“ и неморална. Обаче, всеки войник, който направи това, не само че вероятно ще се озове пред военен съд, а такъв принцип – който сам по себе си би бил съвсем правилен – е насочен срещу цялостното понятие „авторитет“ и срещу специфичните методи, използвани за обучение на войниците да бъдат немислещи, покорни оръдия на режима, на който служат. В бойни условия почти всичко, което прави една армия на „Властта“, представлява агресивен тероризъм и почти всяка заповед, която получават войниците, е неморална заповед, например, да се навлезе в нечий имот, да се взриви мост, да се блокира път, да се разо-

ръжат цивилни, без оправдание да се задържат и разпитват хора или да се убиват абсолютно непознати хора, просто по хрумване на въображаем „авторитет“.

Всъщност, дори когато правило на сражението е да се стреля само ако отсрещната страна открие огън, то все пак често е неоправдано. Когато някой е агресор, независимо дали действа индивидуално или от името на „авторитет“, обектът на тази агресия има правото да използва толкова сила, колкото е необходима, за да спре агресора. С други думи, в много от ситуациите, стрелбата срещу войници – включително и американски войници – е по същността си оправдана. Убиването на някого, защото се самозащитава от агресорите, е убийство, дори когато агресорите са войници на САЩ. И почти всеки войник рутинно извършва неморални актове на агресия, вярвайки, че заповедите от „авторитета“ го оправдават, че върши това. Всъщност, ако всеки войник вземеше на сериозно идеята, че е длъжен да не се подчинява на неморална заповед, първото нещо, което би направил, е да напусне армията.

Онези, които действат като наемници на „Властта“, дори и да правят това с най-добри намерения, винаги ще бъдат част от една машина, която извършва агресия толкова често, колкото – или по-често, отколкото – защитава невинните. В такъв случай почти всеки воюващ войник извършва неща, които биха оправдали използване в самозащита на насилие срещу него. Обаче, както нашествениците завоеватели винаги постъпват, американските военни командири наричат всеки, който се *съпротивява* срещу техните актове на агресия, „вражески боец“, „бунтовник“ или „терорист“. Когато агресията се извършва в името на „авторитет“, мнозина тогава виждат грях във всеки акт на *самозащита* срещу такава агресия. Колкото и да се възмущават американските привърженици на авторитарното

управление от тези мисли, истината е, че много хиляди хора по цял свят имат сериозно основание да стрелят срещу американските войници.

Когато човек, който не е навредил на никого или не е заплашил никого, се намира в своя дом и си върши своята работа, а тежковъоръжени главорези нахлуят през вратата му, насочат автомати срещу него и семейството му, като ги заплашват и им заповядват, този човек има абсолютното право да защити себе си и семейството си с всички необходими средства, включително убийство на въоръжените натрапници. Всеки обикновен американец, ако бъде *жертва* на такова нападение от чуждестранни наемници, би почувствал, че е абсолютно оправдано да използва каквато сила бъде необходима, за да отблъсне нападателите, но ако негови сънародници американци бъдат тези, които *извършват* такова нападение в чужда страна, същите тези американци, бидейки върли поклонници на „авторитета“ и манталитета на глутницата, ще „подкрепят армията“ и ще аплодират американските войници, когато те убият собственика на дома, опитващ се да окаже съпротива на агресията и престъплението.

Авторитарните военни акции *никога* не са чисто отбранителни. Когато дадена „Власт“ обяви война, тя никога не е за защита на невинните или за запазване на свободата, въпреки че това е *декларираната* цел. Когато дадена „Власт“ поведе война, тя винаги е за защита или увеличаване на територия или други ресурси под управлението на тази „Власт“. Управляващата класа всъщност дори не желае нейните *собствени* поданици да бъдат свободни, още по-малко поданиците на някой чужд владетел. Въпреки че за всеки, който загине в битка, често се казва, че е дал живота си за своята страна, всъщност онези, които загиват на война са просто ресурси, жертвани от тираните в различни

териториални войни с други, конкурентни банди на тирани. Хората се хранят с пропаганда за героизъм, саможертва и патриотизъм, за да се прикрие факта, че „Властта“ никога не влиза във война в полза на справедливостта или свободата. Тя прави това в полза на собствената си власт. Това става очевидно след едно обективно проучване на историята.

Дори едни от очевидно най-справедливите военни действия, предприети от Съюзниците през Втората световна война срещу силите на Оста, освен че доведоха до поражението на *третия* най-голям масов убиец в историята (Адолф Хитлер), доведоха и дотам, че владетелите на Съюзническите държави всъщност *дадоха* половината Европа на *най-големия* масов убиец в историята (Йосиф Сталин). Мотивите на повечето от американските войници, които се биеха във войната, несъмнено бяха да защитят доброто от злото; но мотивите на онези, които ги командваха, и оттук истинските резултати от усилията на храбрите войници, не бяха нищо повече от авторитарна власт и завладяване на територии.

Някой би могъл поне да изкаже предположението (с малко въображение), че през Втората световна война е имало оправдание за нашествие на Съединените щати под претекст, че това е акт на самоотбрана, понеже „националната сигурност“ е заложена на карта. Но повечето операции на армията на САЩ не са били свързани изобщо с пряка заплаха срещу САЩ. Тридесет и няколко хиляди американци загинаха в Корейската война. Никой не си е въобразявал, че Северна Корея има намерение да нахлуе в САЩ. Петдесет и няколко хиляди американци загинаха във Виетнамската война. Никой не си е въобразявал, че Северен Виетнам има намерение да нахлуе в САЩ. Никой не си е въобразявал, че армиите на Ирак или Афганистан имат

намерение да нахлуят в САЩ. Оправданието за такива конфликти винаги е било неясно формулирана кауза, например „борба срещу комунизма“ или дори още по-ефирно оправдание като водене на „война срещу терора“ (което става още по-голяма ирония поради факта, че терористични тактики са били използвани и продължават да бъдат рутинно използвани от въоръжените сили на САЩ).

Споменатата ирония се състои в това, че американската управляваща класа, поради легитимността, която нейните жертви си въобразяват, че тя има, е *единствената* банда, която е способна да завладява и поробва американския народ. Гигантската военна машина и всички военни игри, в които тя е въввлечена, вместо да осигурява мъничко реална защита на американския народ, е причина за *създаване* на по-голяма част от съществуващите чужди заплахи, а също така се използва и като оправдание за потискане на американците от тяхната *собствена* „Власт“, между другото и чрез озаглавения в духа на Оруел „Патриотичен закон“. Популярният лозунг „Ако обичаш свободата си, благодари на ветераните“ е продължителен симптом на манталитета на глутницата, пропаганда, боготворяща държавата, с която управляващата класа охранява своите поданици, така че господарите ще продължат да имат пионки, за да играят на своите садистични, разрушителни игри на власт. Дори когато един робовладелец се бие, за да попречи на някой друг робовладелец да открадне негови роби, той все пак не е приятел на самите роби.

Съвсем разбираемо е, че някой, който е рискувал живота си, минал е през ада, убивал е и е причинявал вреда на други човешки същества, като евентуално изключим невинните, и е получил физическа или емоционална травма в резултат на това, не би имал желание да признае, че цялата

му храброст, неговите страдания и щетите, които е нанесъл на други хора, в крайна сметка са служели само на плановете на мегаломаните. Обаче, дори някои от най-известните военни личности в историята накрая стигат до признанието, че „Властта“ се включва във война не с някаква благородна цел, а за печалби и власт. Генерал-майор Смедли Бутлър, който по времето, когато починал, 1940, е бил най-отличаваният в историята морски пехотинец на САЩ, написва книга, озаглавена „Войната е рекет“, в която критикува военно-промишления комплекс, като казва, че войната *„се води за благо на много малко хора, за сметка на голямото мнозинство“*, като дори стига толкова далеч, че описва своята собствена военна „служба“ като действия на „мускулест човек от висока класа“, „рекетьор“ и „гангстер“. По подобен начин генерал Дъглас МакАртър смята, че военната експанзия се движи от *„изкуствено предизвикана психоза на военна истерия“* и *„непрекъснатата пропаганда на страх“*. Генерал МакАртър казва също така и следното: *„Компетентните власти ни държат в един постоянен страх – един непрекъснат марафон на патриотичен плам под лозунга 'Нацията се намира в много критичен момент'. Винаги е имало нещо ужасно зло, което да ни лапне, ако не се сплотим срещу него като даваме исканите прекалено високи суми. Обаче, ако погледнем назад, тези критични моменти сякаш никога не са идвали, сякаш никога не са били съвсем реални“*.

Разбира се, да критикуваш войната като рекет, който облагодетелства управляващата класа, не е просто да кажеш, че управляващата класа от другата страна не е също така зла или че не трябва да ѝ оказваш съпротива. Зверствата, извършени от служителите на режимите на Сталин, Мао, Хитлер, Ленин, Пол Пот и много други, са

изключително сериозни и използването на насилие за *самоотбрана* срещу актовете на агресия, извършвани от агентите на такива режими, разбира се, е оправдано. Но авторитарната война изправя пионка срещу пионка в широкомащабна кървава битка, която обхваща огромни географски области и която винаги взема жертви от цивилното население, докато се води, а управляващата класа от двете страни наблюдава от безопасно разстояние. Доказателство, че войната изобщо не се води за идеали или принципи, е фактът, че „Властта“ на САЩ често е водела войни срещу тирани, които тя е поставила на постове им, например, Мануел Нориега и Саддам Хюсеин. Един дори по-очевиден пример за това, че войната не се води за принципи, е фактът, че в началото на Втората световна война Йосиф Сталин и неговият Съветски съюз са заклетни врагове на САЩ. Към края на войната психотичният масов убиец бива наречен „Чичо Джо“ от пропагандистите на американската „Власт“ и третиран като благороден съюзник. Престъпленията на Сталин срещу човечеството, довели до десетки милиони смъртни случаи, се подминават с пълно мълчание в САЩ по това време. В светлината на този факт е абсурдно да се твърди, че „Властта“ на САЩ решава да влезе във Втората световна война въз основа на някакви морални принципи или за да нанесе поражение на злото.

Важно е да се отбележи какво става и какво *не става* в традиционната международна война. Конкументните управляващи класи, включително и американските управляващи, са съгласни съответно да наблюдават своите пионки, които се избиват взаимно с хиляди, но от отдавна официалната политика на много „Власти“, включително и „Властта“ на САЩ, не се опитват да убият чуждите „владетели“ – т.е. онези, които са най-отговорни за избухването

на войната. Наистина, най-моралното, най-рационалното и най-икономичното средство за отбрана срещу нахлуването на някой „авторитет“ е убийството на онези, които командват. Вземане на прицел на „Властта“ вместо на нейните лоялни служители, ще бъде от чудесна полза за човечеството, като по този начин не само ще се прекратят най-яростните конфликти доста по-бързо, а и ще се създаде огромна спирачка за всеки мегаломан, изкушаван на първо място да започне конфликт. Обаче явно съществува постоянно взаимно споразумение на високо ниво между повечето тирани, които, докато е ОК да играят игри с живота на своите поданици, едва ли ще се вземат взаимно на прицел.

И така, отново и отново огромен брой войници се стичат към бойните полета, за да се избиват взаимно, а истинските врагове на човечеството – управляващите *и от двете* страни – остават незасегнати. По такъв начин животът на добронамерените войници, храбрите служители на „Властта“, които лоялно изпълняват заповедите до печалния край, напълно умишлено се прахосва в усилия, които, в края на краищата, не постигат истинска свобода и справедливост за никого. И ако някой войник успее да разпознае и вземе на прицел онези, които носят най-голямата отговорност за несправедливостта и потисничеството – онези, които носят името „Власт“ и *от двете страни* във всяка война – той ще бъде заклеймен като предател и терорист.